

Meditacions: Divendres de la tercera setmana de Pasqua

Reflexió per meditar divendres de la tercera setmana de Pasqua. Els temes proposats són: l'Eucaristia ens divinitza; signe d'unitat i vincle de caritat; unir la nostra jornada a la Missa.

QUAN JESÚS acaba el discurs sobre l'Eucaristia a la sinagoga, s'inicia una discussió inesperada. «Els jueus

disputaven entre ells: “Com s'ho pot fer aquest, per donar-nos la seva carn per menjar?”» (Jn 6, 52). Si alguna cosa ens queda clara és que s'han adonat del realisme de les paraules del Mestre. Saben que no s'està parlant d'un simple símbol. I la força d'aquelles paraules els genera inquietud. Davant la reacció escèptica, el Senyor no en matisa l'expressió; ans al contrari, reafirma la necessitat de l'Eucaristia per tenir vida divina. «Jesús els respongué: “Us ho dic amb tota veritat: Si no mengeu la carn del Fill de l'home i no beveu la seva sang, no podeu tenir vida en vosaltres”» (Jn 6, 53).

«En sentir aquest discurs la gent va comprendre que Jesús no era un Messies com ells volien, que aspirés a un tron terrenal. No cercava consensos per conquerir Jerusalem; més aviat volia anar a la ciutat santa per compartir el destí dels profetes: donar la vida per Déu i pel poble.

Aquells pans, partits per a milers de persones, no volien provocar una marxa triomfal, sinó anunciar el sacrifici de la creu, en què Jesús es converteix en Pa, en cos i sang oferts en expiació»^[1].

Però, també al mateix passatge, trobem una promesa meravellosa: «Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell» (*Jn* 6, 56). Jesús ens promet la possibilitat de viure en Déu i que, alhora, ell pugui romandre en nosaltres. «No humanitzem nosaltres Déu Nostre Senyor quan el rebem: és ell qui ens divinitza, ens exalça, ens aixeca. Jesucrist fa allò que a nosaltres ens és impossible: sobrenaturalitza les nostres vides, les nostres accions, els nostres sacrificis. Quedem deïficats»^[2]. Per això, «cada vegada que combreguem, ens assemblem més a Jesús, ens transformem més en Jesús. Com el pa i el vi esdevenen cos i sang del Senyor, així tots els qui el

reben amb fe són transformats en eucaristia vivent (...). La comunió ens obre i uneix tots aquells que són una sola cosa en ell. Aquest és el prodigi de la comunió: ens convertim en allò que rebem!»^[3].

L'EUCARISTIA és anomenada signe d'unitat i vincle de caritat. Això és perquè «la comunió fa créixer la nostra unió amb el Crist. Rebre l'Eucaristia en la comunió porta com a fruit principal la unió íntima amb Jesucrist»^[4]. Sant Pau, en els primers temps del cristianisme, va explicar aquesta unitat que es genera en compartir la taula eucarística: «El pa que partim, ¿no és comunió amb el cos de Crist? El pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa» (1Co 10, 16-17). Podem dir, per això, que

l'Església forma un Cos; i, també per aquestes raons, un dels noms amb què es coneix aquest sagrament és precisament el de «comunió».

Sant Josepmaria era molt conscient d'aquella unitat forta que es fonamenta a l'Eucaristia. Per aquest motiu, va posar al sagrari del Consell general de l'Opus Dei les paraules de Jesús a l'últim sopar: «Consummati in unum! (*Jn* 17, 23), que siguin completament un. Perquè és com si tots estiguéssim aquí —deia el fundador de l'Opus Dei—, enganxats a vos, sense abandonar-vós ni de dia ni de nit, en un càntic d'acció de gràcies i —¿per què no?— de petició de perdó (...). Per reparar, per agradar, per donar gràcies»^[5].

«L'Eucaristia és el sagrament de la unitat. Qui la rep esdevé necessàriament artífex d'unitat (...). Demanem a Déu que aquest pa d'unitat ens guareixi de l'ambició

d'estar per sobre dels altres, de la voracitat d'acaparar per a si mateix, de fomentar discòrdies i disseminar crítiques; que susciti l'alegria d'estimar-nos sense rivalitat, enveges ni xafardejos calumniadors. I ara, vivint l'Eucaristia, adorem i agraïm al Senyor aquest do suprem: memòria viva del seu amor, que fa de nosaltres un sol cos i ens condueix a la unitat»^[6].

«A MI M'HA enviat el Pare que viu, i jo visc gràcies al Pare; igualment, els qui em mengen a mi viuran gràcies a mi» (Jn 6, 57). La comunió de Jesús amb el Pare és el model perquè visquem en Déu. Aquesta unió es manifesta en el desig d'unir-nos sempre a la seva voluntat. I, a cada Eucaristia, ens dona la força per aconseguir-ho: «Si vivim bé la Missa, ¿com no hem de continuar després la

resta de la jornada amb el pensament en el Senyor, amb la pruija de no apartar-nos de la seva presència, per treballar com Ell treballava i estimar com Ell estimava?»^[7].

Per la nostra ànima sacerdotal podem convertir cada jornada en una Missa; podem unir el nostre treball quotidià al sacrifici de Crist al Calvari, que es renova a l'altar.

Aquesta unió es pot veure simbolitzada en la gota d'aigua que el sacerdot afegeix al vi quan prepara les ofrenes mentre diu: «Que així com barregem aquesta aigua i aquest vi, participem també de la divinitat d'aquell que es dignà a compartir la nostra condició humana»^[8]. Amb raó ensenya el Catecisme que «en l'Eucaristia, el sacrifici del Crist també esdevé el sacrifici dels membres del seu Cos. La vida dels fidels, la seva lloança, el seu

sofriment, la seva pregària, els seus treballs, s'uneixen als del Crist»^[9].

Crist conclou el seu discurs a la sinagoga dient: «els qui mengen aquest pa viuran per sempre» (*Jn* 6, 58-59). Jesús, que va baixar del cel gràcies a la resposta afirmativa de la seva mare, és el pa viu i el que dona la vida. «Maria de Natzaret, icona de l'Església naixent, és el model de com cadascun de nosaltres està cridat a rebre el do que Jesús fa d'ell mateix en l'Eucaristia»^[10].

[1] Benet XVI, Àngelus, 19-VIII-2012.

[2] Sant Josepmaria. Notes d'una meditació, 14-IV-1960.

[3] Francesc, Audiència general, 21-III-2018.

[4] Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1391.

[5] Sant Josepmaria. *En diàleg con el Señor*, núm. 121.

[6] Francesc, Homilia, 18-VI-2017.

[7] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 154.

[8] Missal romà.

[9] Catecisme de l'Església Catòlica, núm. 1368.

[10] Benet XVI, *Sacramentum caritatis*, núm. 33.